

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

3 юли 1980 година*

„Право на пребиваване на гражданите на Общността”

По дело 157/79

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда, съгласно член 177 от Договора за ЕИО, от страна на Pontypridd Magistrates' Court (Обединеното кралство и Северна Ирландия) Mid Glamorgan, Wales, в производството, висящо пред този съд между

Кралицата

и

Stanislaus Pieck

относно тълкуването на членове 7 и 48 от Договора за ЕИО и на Директива 68/360 на Съвета от 15 октомври 1968 г. (ОВ 1968 г., L 257, стр. 13) относно премахването на ограниченията за придвижване движение и пребиваване в рамките на Общността на работниците на държавите-членки и на техните семейства и Директива 64/221 от 25 февруари 1964 г. (ОВ 1964 г., стр. 850) за координиране на специалните мерки относно движението и пребиваването на чуждестранни граждани, основани на съображения във връзка с обществения ред, обществената сигурност и общественото здраве

СЪДЪТ (първи състав),

в състав: г-н А. О'Кееффе, председател на състав, г-н G. Bosco и г-н Т. Коорманс, съдии,

генерален адвокат: г-н J.-P. Warner,

секретар: г-н J. A. Ромпре, заместник-секретар,

постанови настоящото

Решение

---

* Език на производство: английски.

1. С Определение от 5 септември 1979 г., получено в Съда на 15 октомври 1979 г., Pontypridd Magistrates' Court (Магистратският съд в Pontypridd) съгласно член 177 от Договора за ЕИО е задал три въпроса относно тълкуването на членове 7 и 48 от Договора и на Директива 64/221 на Съвета от 25 февруари 1964 г. координиране на специалните за чуждестранни граждани мерки в областта на движението и престоя, основани на съображения във връзка с обществения ред, обществената сигурност и общественото здравеопазване (ОВ 1964 г., стр. 850) и Директива 68/360 на Съвета от 15 октомври 1968 г. за премахване на ограниченията за придвижване и пребиваване на работниците в държавите-членки, както и на техните семейства в рамките на Общността (О, L 257, стр. 13).
2. Пред националния съд е образувано наказателно производство срещу нидерландски гражданин, който пребивава в Cardiff, Уелс, и упражнява дейност като наети лица, който е обвинен, че в качеството си на лице, което не е "patrial" (британски гражданин с право на местопребиваване в Обединеното кралство), и след като е получил разрешение да влезе във Обединеното кралство или да остане там за ограничен период, съзнателно е останал по-дълго от срока, предписан в разрешението. Обвиняемият не е притежавал разрешение за пребиваване; на 29 юли 1978 г., когато влязъл на територията на Обединеното кралство за последен път, в паспорта му бил положен щемпел с думите "дадено разрешение за влизане във Обединеното кралство за шест месеца".

По първия въпрос

3. В първия си въпрос съдът пита какво е значението на "входна виза или еквивалентен документ", използван в член 3, параграф 2 от Директива 68/360 на Съвета.
4. Съдът вече е изтъквал по няколко повода, че правото на гражданите на държава-членка да влизат на територията на друга държава-членка и да пребивават там за целите, определени в Договора, е субективно право, предоставено пряко от Договора или, според случая, от разпоредбите, приети за неговото прилагане.
5. Според преамбюла на Директива 68/360, тя цели предприемането на мерки за премахване на все още съществуващите ограничения за движение и пребиваване на територията на общността, които да съответстват на правата и привилегиите, предоставени на гражданите на държавите-членки от Регламент № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 г. за премахване на ограниченията за придвижване и пребиваване на работниците в държавите-членки, както и на техните семейства в рамките на Общността. За тази цел директивата предписва условията, при които гражданите на държавите-членки могат да упражняват правото си да напуснат своята държава на произход, за да започнат дейност като наети лица на територията на друга държава-членка, и правото им да влизат на територията на тази друга държава и да пребивават там.

6. В тази връзка член 3, параграф 1 от директивата предвижда, че държавите-членки са длъжни да позволят на лицата, към които се прилага Регламент № 1612/68, да влизат на тяхна територия при представяне на валидна лична карта или паспорт. Член 3, параграф 2 съдържа допълнителна разпоредба, че от тези работници не може да се изисква входна виза, нито да им бъдат поставяни еквивалентни изисквания.

7. В хода на производството пред Съда правителството на Обединеното кралство поддържа, че изразът “входна виза” означава изключително писмено разрешение, издадено преди пристигането на пътника на границата, във вид на разрешение в неговия паспорт или върху отделен документ. Обратно разрешение, положено чрез щемпел в паспорта при пристигането, с което се дава разрешение за влизане на територията, не може да бъде разглеждано като входна виза или еквивалентен документ.

8. Този аргумент не може да бъде подкрепен. От гледна точка на прилагането на директивата, която цели премахване на ограниченията за движение и пребиваване на работници от Общността в рамките на нейната територия, моментът, в който е дадено разрешение за влизане на територията на държава-членка и то е отразено в паспорта или в друг документ, е без значение. Освен това правото на работниците от Общността да влизат на територията на държава-членка, което им предоставя правото на Общността, не може да бъде обуславяно от издаването на разрешение за тази цел от органите на тази държава-членка.

9. Несъмнено правото на влизане на въпросните работниците не е неограничено. Независимо от това единствените ограничения, което член 48 от Договора предвижда с оглед на свободата на движение на територията на държавите-членки, са тези, обосновани по съображения за обществен ред, обществената сигурност и общественото здравеопазване. Тези ограничения трябва да се възприемат не като условие за придобиване на правото на влизане и пребиваване, но като създаване на възможност в отделни случаи, в които има достатъчно основания, да бъде ограничено упражняването на едно право, което се черпи пряко от Договора. Следователно те не обосновават административни мерки, които въвеждат общо изискване за изпълнение на формалности на границата, с изключение на самото представяне на валидна лична карта или паспорт.

10. Поради това на първия въпрос трябва да се отговори, че член 3, параграф 2 от Директива 68/360, който забранява на държавите-членки да изискват входна виза или еквивалентно изискване за работниците от Общността, които се движат в рамките на Общността, трябва да се тълкува в смисъл, че изразът “входна виза или еквивалентно изискване” обхваща всяка формалност с цел даване на разрешение за влизане на територията на държава-членка, която е съчетана с проверка на лична карта или паспорт на границата, независимо от мястото или времето на даване на разрешението и от формата, в която се дава то.

По втория въпрос

11. С втория си въпрос, националният съд цели да установи дали при влизането на гражданин в държава-членка, по ЕИО националност, предоставянето от тази държава-членка на първоначално разрешение на лицето да остане за срок от шест месеца е съвместимо с член 7 и 48 от Договора и с Директиви 64/221 и 68/360 на Съвета.

12. Член 4 от Директива 68/360 предвижда, че държавите-членки предоставят правото на пребиваване на своя територия на лицата, визирани в директивата, след което предвижда, че като “доказателство” за това право се издава специално разрешение за пребиваване. Тази разпоредба трябва да бъде тълкувана, като се има предвид преамбюла на директивата, според който нормите, приложими към пребиваването, следва да привеждат във възможно най-висока степен положението на работниците от други държави-членки в съответствие с това на гражданите.

13. Съдът вече е изтъкнал в свое Решение от 14 юли 1977 г. по дело 8/77, (Sagulo, Brenca and Bakhouche, Recueil, стр. 1495), че издаването на специален документ за пребиваване, предвиден в посочения по-горе член 4, има само обяснително действие и че по отношение на чужденците, на които член 48 от Договора или подобни разпоредби предоставят права, то не може да бъде приравнено на разрешение за пребиваване, каквото се изисква от чужденците въобще, при издаването на което националните органи имат свобода на преценка. Съдът допълва, че поради това една държава-членка не може да изисква от лице, което се ползва от защитата на правото на Общността, да притежава общо разрешение за пребиваване вместо документа, предвиден в член 4 от Директива 68/360.

14. Следователно отговорът на втория въпрос вече е бил даден от Съда в упоменатото по-горе решение.

По третия въпрос

15. В третия въпрос се пита дали гражданин на държава-членка на Общността, който е просрочил даденото му разрешение за пребиваване, може да бъде наказан в тази държава-членка чрез мерки, които включват лишаване от свобода и/или заповед за депортиране.

16. В посоченото по-горе Решение от 14 юли 1977 г. Съдът вече се е произнесъл, че налагането на санкции или други принудителни мерки е забранено, доколкото лице, защитено от разпоредбите на правото на Общността, не спазва национални разпоредби, които го задължават да притежава общо разрешение за пребиваване вместо документа, предвиден в Директива 68/360, тъй като националните органи не следва да налагат санкции за неспазването на разпоредба, която не е в съответствие с на правото на Общността.

17. Като се имат предвид обаче обстоятелствата по делото, така описани от националния съд, и като се има предвид току-що дадения отговор на втория въпрос, третият въпрос може да бъде разбран и като поставящ проблема дали ако гражданин на държава-членка на Общността, към когото се прилагат нормите за свобода на движение за работниците, не се снабди със специалното

разрешение за пребиваване, определено в член 4 от Директива 68/360, той може да бъде наказан с мерки, които включват лишаване от свобода или заповед за депортиране.

18. Между санкциите, предвидени за неизпълнение на формалностите, изискани като доказателство на правото на пребиваване на работник, който се ползва от защитата на правото на Общността, депортирането със сигурност е несъвместимо с разпоредбите на Договора, тъй като, както Съдът вече е потвърдил по други дела, тази мярка отрича самото право, предоставено и гарантирано от Договора.

19. По отношение на други санкции като глоба и лишаване от свобода, националните органи наистина имат право да налагат санкции за неспазване условията на разпоредбите относно разрешенията за пребиваване, които са съпоставими със санкциите за по-маловажни правонарушения, извършени от граждани на страната, но не е обосновано те да налагат санкция, която е дотолкова несъразмерна, че да се превръща в пречка за свободното движение на лицата. Това би било особено вярно, ако тази санкция включваше лишаване от свобода.

20. Следователно, ако гражданин на държава-членка на Общността, към когото се прилагат нормите за свобода на движение на работници, за да получи специалното разрешение за пребиваване, предписано в член 4 от Директива 68/360, не може да бъде наказано със заповед за депортиране или мерки, които включват дори лишаване от свобода.

По съдебните разноски

21 Съдебните разноски, направени от правителството на Обединеното кралство и от Комисията на Европейските общности, които са представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът (първи състав),

като се произнася по въпросите, поставени пред него от Pontypridd Magistrates' Court, Mid Glamorgan, Уелс, с Определение от 5 септември 1979 г., реши:

1. Член 3, параграф 2 от Директива 68/360 Съвета от 15 октомври 1968 г., който забранява на държавите-членки да изискват входна виза или еквивалентно изискване за работниците от Общността, които се движат в рамките на Общността, трябва да се тълкува в смисъл, че изразът "входна виза или еквивалентно изискване" обхваща всяка формалност с цел даване на разрешение за влизане на територията на държава-членка, която е съчетана с проверка на паспорт или лична карта на границата, независимо

от мястото или времето на даване на разрешението и от формата, в която се дава то.

2. а) Издаването на специален документ за пребиваване, предвидено в член 4 от Директива на Съвета № 68/360 от 15 октомври 1968 г., има само установително действие и по отношение на чужденците, на които член 48 от Договора или подобни разпоредби предоставят права, то не може да бъде приравнено на разрешение за пребиваване каквото се изисква от чужденците въобще, при издаването на което националните органи имат право на преценка.

б) Държава-членка не може да изисква от лице, което се ползва от защитата на правото на Общността, да притежава общо разрешение за пребиваване вместо документа, предвиден в член 4, параграф 2 от Директива 68/360 във връзка с приложението към същата.

3. Ако гражданин на държава-членка на Общността, към когото се прилагат нормите за свобода на движение на работниците, не се снабди със специалното разрешение за пребиваване, определено в член 4 от Директива 68/360, той може да бъде наказан с мерки, които включват заповед за депортиране или мерки, които включват дори лишаване от свобода.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 3 юли 1980 година.

Подписи